

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 860

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 octombrie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 431 din 4 iulie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) și (5) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	2-4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.120. — Ordin al ministrului apelor și pădurilor privind stabilirea unor măsuri de combatere a pestei porcine africane pentru perioada de vânătoare 2019—2020....	5-8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 19 din 3 iunie 2019 (Completul competent să judece recursul în interesul legii).....	9-15
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI	
198. — Ordin pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 123/2017 privind aprobarea contribuției pentru cogenerarea de înaltă eficiență și a unor prevederi privind modul de facturare a acesteia	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 431**

din 4 iulie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) și (5) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Atila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) și (5) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Romeo Chelariu în Dosarul nr. 9.560/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 802D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a depus note scrise la dosar, prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și judecarea cauzei și în lipsa sa.

4. Președintele Curții dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 950D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, excepție ridicată de Teodor Victor Alistar în Dosarul nr. 9.561/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

5. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a depus note scrise la dosar, prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și judecarea cauzei și în lipsa sa.

7. Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 950D/2018 la Dosarul nr. 802D/2018, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, sens în care susține că prevederile legale criticate încalcă principiul egalității în drepturi prevăzut de art. 16 din Constituție. Astfel, având în vedere prevederile art. 133 alin. (1) din Constituție,

care consacră rolul Consiliului Superior al Magistraturii (CSM) de garant al independenței justiției, și art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, potrivit căroră Consiliul Superior al Magistraturii funcționează ca organ colectiv, cu activitate permanentă, consideră că atât membrii Consiliului care provin din rândurile magistraților, cât și membrii acestui organ care sunt reprezentanți ai societății civile au același statut și prin urmare diferențierea acestora sub aspectul salarizării este neconstituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 3 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 9.560/2/2017, și prin Încheierea din 6 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 9.561/2/2017, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) și (5) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de Romeo Chelariu și de Teodor Victor Alistar în cauze având ca obiect anularea unor acte administrative.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, în măsura în care instituie discriminări în ceea ce privește salarizarea între membrii aleși ai CSM, respectiv membri aleși — magistrați (judecători și procurori aleși de adunările generale) și membri aleși, reprezentanți ai societății civile (specialiști în domeniul dreptului, cu o vechime de cel puțin 7 ani în activitatea juridică, care se bucură de înaltă reputație profesională și morală — membri aleși de Senatul României).

11. În susținerea criticilor de neconstituționalitate este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 1.059 din 14 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 17 decembrie 2007, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 10 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției sunt neconstituționale, în măsura în care instituie discriminări în ceea ce privește salarizarea între membrii Consiliului Superior al Magistraturii cu activitate permanentă și membrii Consiliului Superior al Magistraturii fără activitate permanentă. În acest context se susține că prevederea constatată ca fiind neconstituțională nu mai este în vigoare, nu se mai utilizează, nemaifiind reglementată sintagma de „membrii Consiliului Superior al Magistraturii cu activitate permanentă” și de „membrii Consiliului Superior al Magistraturii fără activitate permanentă” și, de asemenea, punctele procentuale avute în vedere la salarizare sunt cu totul altele. În reglementarea actuală este vorba de *membri aleși, magistrați* — judecători și procurori (membri aleși de adunările generale pentru un mandat de 6 ani)

și membri aleși, reprezentanți ai societății civile (specialiști în domeniul dreptului, cu o vechime de cel puțin 7 ani în activitatea juridică, care se bucură de înaltă reputație profesională și morală — membri aleși de Senatul României) pentru un mandat de 6 ani. Se arată că, potrivit art. 133 alin. (2) din Constituție, Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din 19 membri, din care: 14 sunt aleși în adunările generale ale magistraților și validați de Senat, cu mandat de 6 ani, 2 reprezentanți ai societății civile, aleși de Senat, cu mandat de 6 ani și ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorul general al parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care au alt statut juridic, nefiind membri aleși ai CSM, cunoscuți ca fiind membri de drept ai CSM, dar fără procedură de alegere și fără mandat. Or, dispozițiile legale criticate instituie privilegii și discriminări privind salarizarea și celelalte drepturi salariale între membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii, magistrați (judecători și procurori), pe de o parte, și membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii, reprezentanți ai societății civile, pe de altă parte.

12. De asemenea este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 374 din 2 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 5 iulie 2016, care, în opinia autorilor excepției, relevă aspectul de similaritate a statutului membrilor aleși ai plenului CSM care îndeplinesc un mandat colectiv de 6 ani.

13. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul nr. 802D/2018, opinează că, raportat la dispozițiile art. 16 din Constituție, critica de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât dispozițiile art. 133 alin. (2) din Constituție nu instituie nicio diferență între membrii desemnați ai societății civile în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și membrii de drept ai acestui for, astfel încât salarizarea reprezentanților societății civile în Consiliul Superior al Magistraturii ar trebui să respecte condițiile prevăzute de anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017.

14. În Dosarul nr. 950D/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** nu își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate, considerând că prin criticile de neconstituționalitate se formulează argumente în favoarea admiterii cererii de chemare în judecată.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosare de autorii excepției, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 12 alin. (2) și (5) din capitolul VIII *Reglementări specifice personalului din sistemul justiției* din anexa nr. V:

Familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție” și Curtea Constituțională la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Curtea observă că, ulterior sesizării sale, prevederile art. 12 alin. (2) și (5) au fost modificate prin art. III din Legea nr. 234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 8 octombrie 2018, având în prezent următorul cuprins: „(2) Membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii, cu excepția celor prevăzuți la alin. (1), primesc lunar pentru activitatea desfășurată o indemnizație de încadrare egală cu cea a unui președinte de secție al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(5) Membrii de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii beneficiază de o indemnizație de membru egală cu 50% din indemnizația brută lunară maximă a judecătorului de la Înalta Curte de Casație și Justiție.”

19. Prevederile alin. (1) al art. 12 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, la care fac trimitere prevederile legale criticate, au următorul cuprins: „Pe perioada mandatului, președintele și vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii primesc o indemnizație de încadrare egală cu cea a președintelui, respectiv a vicepreședintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

20. Însă, având în vedere că, în cauze, produc efecte juridice prevederile legale criticate, în forma anterioară modificării prin art. III din Legea nr. 234/2018, și în lumina Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a examina constituționalitatea prevederilor art. 12 alin. (2) și (5) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, având următorul cuprins: „(2) Membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii, care au funcția de judecător sau procuror, cu excepția celor prevăzuți la alin. (1), primesc lunar pentru activitatea desfășurată o indemnizație de încadrare egală cu cea a unui președinte de secție al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(5) Membrii de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii și reprezentanții societății civile beneficiază de o indemnizație de membru egală cu 50% din indemnizația brută lunară maximă a judecătorului de la Înalta Curte de Casație și Justiție.”

21. În opinia autorilor excepției, prevederile de lege criticate încalcă art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit prevederilor art. 12 alin. (5) din capitolul VIII al anexei nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017, în forma care produce efecte juridice în cauzele deduse judecării, membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii, care au funcția de judecător sau procuror, cu excepția președintelui și vicepreședintelui Consiliului Superior al Magistraturii, primesc lunar pentru activitatea desfășurată o indemnizație de încadrare egală cu cea a unui președinte de secție al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Totodată, Curtea reține că, potrivit art. 12 alin. (5) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, în forma care produce efecte juridice în cauzele deduse judecării, membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii, care sunt reprezentanții societății civile, beneficiază de o indemnizație de membru egală cu 50% din indemnizația brută lunară maximă a judecătorului de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

23. Curtea observă că, potrivit dispozițiilor art. 133 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție și ale Legii nr. 317/2004 privind

Consiliul Superior al Magistraturii, dintre cei 19 membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, 14 sunt membri aleși în adunările generale ale magistraților, provenind din rândurile acestora, și 2 sunt reprezentanți ai societății civile, specialiști în domeniul dreptului, care se bucură de înaltă reputație profesională și morală, aleși de Senat.

24. Ca atare, în viziunea legiuitorului, membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii provin din următoarele categorii, salarizarea acestora fiind stabilită în mod diferențiat:

1) membrii care au funcția de judecător sau procuror, aleși de Adunările electivă ale magistraților;

2) membrii care sunt reprezentanți ai societății civile, aleși de Senat.

25. Sub acest aspect, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate, raportată la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, Curtea constată că dispozițiile criticate instituie diferențe privind salarizarea între membrii aleși, care sunt magistrați, pe de o parte, și membri aleși, care sunt reprezentanți ai societății civile, pe de altă parte.

26. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că principiul egalității presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite și că un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (a se vedea, spre exemplu, Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

27. Aplicând aceste considerente de principiu în cauza de față, Curtea constată că stabilirea unui tratament juridic distinct sub aspectul salarizării membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii, care sunt magistrați față de cel aplicabil membrilor aleși care sunt reprezentanți ai societății civile se încadrează în marja de apreciere a legiuitorului, iar criteriile privind stabilirea salarizării personalului plătit din fonduri publice se circumscriu opțiunii sale. De altfel, plecând de la dispozițiile art. 133 alin. (2) lit. b) teza a doua din Constituție care stabilesc că cei 2 membri reprezentanți ai societății civile „*participă numai la lucrările în*

Plen”, Curtea reține că în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii îndatoririle celor două categorii de membri aleși nu sunt identice.

28. În aceste condiții, Curtea constată că diferențierea în ceea ce privește salarizarea în cadrul celor două categorii de membri aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii are o justificare obiectivă și rațională în raport cu specificul activității desfășurate de membrii aleși, care sunt magistrați, și de membrii aleși, care sunt reprezentanți ai societății civile. Prin urmare, critica referitoare la încălcarea principiului egalității în fața legii, consacrat constituțional prin art. 16 alin. (1), este neîntemeiată.

29. De asemenea, referitor la invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 1.059 din 14 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 17 decembrie 2007, Curtea constată că soluția și considerentele acesteia nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* în cauza de față, având în vedere existența unor ipoteze juridice distincte. Astfel, prin Decizia precitată, Curtea Constituțională a reținut că este întemeiată critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, „în măsura în care dispozițiile criticate instituie discriminări privind salarizarea între membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii. În acest sens, Curtea reține că, potrivit Constituției și Legii nr. 317/2004, dintre cei 19 membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, 14 sunt membri aleși în adunările generale ale magistraților. Astfel, diferențierea în ceea ce privește salarizarea în cadrul acestei categorii — și anume, membri aleși — în funcție de activitatea permanentă sau nepermanentă pe care aceștia o desfășoară în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii este de natură să încalce principiul egalității în fața legii, consacrat constituțional prin art. 16 alin. (1)”. Ca atare, prin decizia menționată, Curtea a constatat existența unei discriminări în cadrul aceleiași categorii, și anume membrii aleși-magistrați. Or, în situația de față, este pusă în discuție salarizarea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, reprezentanți ai societății civile, care nu sunt magistrați.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Romeo Chelariu în Dosarul nr. 9.560/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Teodor Victor Alistar în Dosarul nr. 9.561/2/2017 al aceleiași instanțe judecătorești și constată că prevederile art. 12 alin. (2) și (5) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 iulie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind stabilirea unor măsuri de combatere a pestei porcine africane pentru perioada de vânătoare 2019—2020

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 136.310 din 28.08.2019 al Direcției managementul resurselor cinegetice, ținând cont de Avizul Ministerului Mediului nr. 35.150/TD din 26.09.2019, precum și de Avizul Consiliului Național de Vânătoare nr. 5/2019,

luând în considerare prevederile Planului suplimentar de măsuri pentru combaterea pestei porcine africane, aprobat prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență nr. 3 din 1.08.2018, și ale Planului de măsuri pentru combaterea pestei porcine africane în România, adoptat prin Decizia Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență — Centrul Național de Combatere a Bolilor nr. 1 din 24.07.2019,

în temeiul prevederilor art. 6 alin. (1) lit. f), art. 24 și art. 26 alin. (3) și (4) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, ale art. 28 din Programul național de supraveghere, prevenire și control al pestei porcine africane, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 830/2016, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 20/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Prezentul ordin are ca obiect stabilirea unor măsuri de combatere a pestei porcine africane, prin suplimentarea cotei de intervenție la specia mistreț pentru perioada de vânătoare 2019—2020, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Cota de intervenție prevăzută la alin. (1) este suplimentară cotelor de recoltă prevăzute de Ordinul ministrului apelor și pădurilor nr. 673/2019 privind aprobarea cotelor de recoltă pentru unele specii de faună de interes cinegetic, la care vânătoarea este permisă, pentru perioada 15 mai 2019—14 mai 2020, cu modificările ulterioare.

Art. 2. — În situațiile în care în cursul perioadei de vânătoare gestionarii fondurilor cinegetice sunt înlocuiți în contractele de gestionare, cotele de intervenție nerealizate revin noilor gestionari de la momentul preluării dreptului de gestionare a faunei cinegetice.

Art. 3. — Cotele de intervenție pentru specia mistreț stabilite potrivit prevederilor art. 1 se realizează în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin în suprafața fondurilor cinegetice neafectată de virusul pestei porcine africane, prin metodele de vânătoare prevăzute de Ordinul

ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 353/2008 pentru aprobarea Regulamentului privind autorizarea, organizarea și practicarea vânătorii, cu modificările ulterioare.

Art. 4. — Recoltarea exemplarelor de mistreț se realizează de gestionarii fondurilor cinegetice atât cu vânători, cât și cu personal de specialitate al gestionarului.

Art. 5. — (1) Controlul modului în care sunt respectate prevederile prezentului ordin se realizează de către personalul de specialitate din cadrul autorității publice centrale care răspunde de vânătoare și al structurilor teritoriale ale acesteia.

(2) Gestionarii fondurilor cinegetice completează și transmit, la solicitarea structurilor teritoriale ale autorității publice centrale care răspunde de vânătoare pe a căror rază de activitate se află fondul cinegetic, situația recoltării exemplarelor de mistreț, potrivit formularului prevăzut în anexa nr. 7 la Ordinul ministrului apelor și pădurilor nr. 673/2019, cu modificările ulterioare.

Art. 6. — Nerespectarea prevederilor prezentului ordin atrage răspunderea gestionarilor fondurilor cinegetice potrivit legii și clauzelor contractelor de gestionare în vigoare.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul apelor și pădurilor,
Daniel-Constantin Coroamă,
secretar de stat

Cota suplimentară de intervenție la specia mistreț pentru perioada de vânătoare 2019—2020

Nr. crt.	Județul	Gestionarii fondurilor cinegetice	Fondul cinegetic		Cota de intervenție
			Nr.	Denumirea	
0	1	2	3	4	5
1	AR	AJVPS Arad	11	Ceala	2
2	AR	AJVPS Arad	34	Milova	3
3	AR	AJVPS Arad	36	Monorostia	10
4	AR	AJVPS Arad	70	Fiac	23
5	AR	AJVPS Arad	71	Zăbalț	18
6	AR	AJVPS Arad	72	Lipova	19
7	AR	DS Arad	5	Sâmpetru Ghedeuș	13
8	AR	DS Arad	37	Bătuta	4
9	AR	DS Arad	55	Moneasa	7
10	AR	DS Arad	59	Madrigești	1
11	AR	DS Arad	65	Slatina	12
12	AR	DS Arad	66	Troas	4
13	AR	DS Arad	67	Săvârșin	20
14	AR	DS Arad	69	Recea	84
15	AR	DS Arad	73	Neudorf	5
16	AR	AVP Crișana	35	Conop	3
17	AR	AVP Arsilva	40	Araneag	4
Total județ Arad					232
18	AG	AV Jderul Argeș 2006	23	Dâmbovicioara	11
19	AG	AVPS Diana	8	Jepi	57
Total județ Argeș					68
20	BC	AVPS Cerbul Bicfalău	57	Răchitoasa	1
Total județ Bacău					1
21	BH	DS Bihor	67	Remeți	3
22	BH	DS Bihor	68	Valea Iadului	45
23	BH	Asociația Gliganu	60	Dumbrăvița	9
24	BH	Asociația Cinegetica Apuseni	69	Valea Drăganului	33
25	BH	AV Cervus Elaphus	25	Boboștea	7
26	BH	AV Vida Surducel	45	Surducel Bulz	3
Total județ Bihor					100
27	BV	AVPS Măgura Codlea	15	Codlea	3
28	BV	RPL OS Ciucaș	44	Zizin	11
Total județ Brașov					14
29	CS	AJVPS Caraș-Severin	28	Sfardin	2
30	CS	AJVPS Caraș-Severin	53	Steierdorf	5
31	CS	AJVPS Caraș-Severin	55	Bozivici	4
32	CS	DS Caraș-Severin	70	Bocșa	8
33	CS	A Diana Banat	71	Dognecea	12
34	CS	A Cerbul Bigar	34	Sirinea	1
35	CS	A MTI Hunting	35	Berzasca	18
Total județ Caraș-Severin					50

0	1	2	3	4	5
36	CJ	DS Cluj	42	Căprița	2
Total județ Cluj					2
37	CV	AV HARGHITA SUD	3	Cormoș	37
38	CV	AVPS comuna Bodoc	16	Dalnic	7
39	CV	AVPS Cătrușa	20	Estelnic	1
40	CV	AVPS Mușat-Oituz	24	Oituz	11
Total județ Covasna					56
41	GJ	DS Gorj	1	Motru Sec	10
42	GJ	DS Gorj	2	Motru Mare	2
43	GJ	DS Gorj	5	Tismana	3
44	GJ	AVPS Ursul Carpatin Gorj	6	Bistrița	12
45	GJ	AVPS Elite Hunting	9	Bumbești	1
46	GJ	AVPS Elite Hunting	10	Sadu	7
47	GJ	AVPS Elite Hunting	11	Cărpiniș	1
Total județ Gorj					36
48	HR	AVPS Miercurea-Ciuc	26	Plăieși	16
49	HR	AVPS Miercurea-Ciuc	27	Casin	20
Total județ Harghita					36
50	HD	DS Hunedoara	59	Râul Barbat	1
51	HD	AVPS Cinegetica	52	Zeicani	1
52	HD	AVPS Buona Fortuna	35	Orăștie	2
53	HD	AVPS Peștișu	27	Vețel	21
54	HD	AVPS Vidra București	45	Valea Fierului	13
55	HD	AVPS Ursul Brun Retezat	48	Silvaș	5
56	HD	AVS Diana Hunedoara	38	Valea Roatei	5
57	HD	OS Retezatul Clopotiva	53	Râul Mare	7
Total județ Hunedoara					55
58	IS	DS Iași	42	Poieni	20
59	IS	DS Iași	44	Pietrosu	15
60	IS	AVPS LR Hunters	9	Bahlui	3
Total județ Iași					38
61	MM	AV Diana Nimrud	41	Iadara	4
Total județ Maramureș					4
62	MH	AJVPS Mehedinți	3	Mraconia	2
63	MH	AVPS CETATEA MISTRETELOR	4	Eșelnita	8
Total județ Mehedinți					10
64	MS	OS Ghindari	42	Niraj	4
65	MS	OS Mureșul	43	Sebeș	8
66	MS	AVPS Turul	20	Ernei	29
Total județ Mureș					41
67	OT	DS Olt	20	Izvoru	13
68	OT	AVP GTS Muntenia	4	Seaca	12
Total județ Olt					25

0	1	2	3	4	5
69	PH	AJVPS Prahova	35	Păltinet	15
70	PH	AVPS Câmpina	22	Orjogoia	23
71	PH	AVPS Câmpina	24	Comarnic	14
72	PH	AVPS Hubertus Felecu	25	Sinaia	7
Total județ Prahova					59
73	SB	AVPS Jderul	2	Noul Român	4
74	SB	AVPS Ursul Carpatin	6	Avrig	3
75	SB	RPL OS Valea Sadului RA	10	Sadu	12
76	SB	AVPS Dealul Cerbului	9	Lotrioara	32
77	SB	AVPS Cerbul Carpatin Sibiu	23	Vurpar	9
Total județ Sibiu					60
78	SV	DS Suceava	33	Codrii Voivodesii	29
79	SV	DS Suceava	54	Pătrăuți	6
80	SV	DS Suceava	70	Suha Mare	16
81	SV	AJVPS Suceava	40	Sucevița	11
82	SV	AJVPS Suceava	68	Bogdănești	2
83	SV	USV Ștefan cel Mare	55	Mitoc	4
84	SV	AVPS Pârâul Negru	47	Voroneț	1
85	SV	SV Bucovina	41	Solca	2
86	SV	AV Lupii București	46	Berchișești	5
Total județ Suceava					76
87	TM	AJVPS Timiș	18	Bestovat	6
88	TM	AJVPS Timiș	27	Luncani	16
89	TM	DS Timiș	16	Sarlota	19
90	TM	AV Banatforesthunt	56	Chevereș	14
91	TM	A Banat Jagd	26	Poieni	24
92	TM	AV Căpriorul Nădrag	28	Nădrag	8
Total județ Timiș					87
93	VL	DS Vâlcea	38	Dobrușa	5
94	VL	AVPS Artemis	35	Scundu	9
Total județ Vâlcea					14
Total țară					1.064

NOTĂ:

A — asociație

AV — asociația de vânătoare

AC — asociația cinegetică

AVS — asociația vânătorilor sportivi

AVP — asociația vânătorilor și pescarilor

AVPS — asociația vânătorilor și pescarilor sportivi

AJVPS — asociația județeană a vânătorilor și pescarilor sportivi

DS — direcția silvică

OS — ocolul silvic

OV — organizația de vânătoare

SV — societatea de vânătoare

UNV — universitate

INCDS — Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Silvicultură „Marin Drăcea”

CS — colegiul silvic

RPL — regia publică locală

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 19

din 3 iunie 2019

Dosar nr. 490/1/2019

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Valentina Vrabie	— președintele Secției I civile — pentru președintele Secției a II-a civile
Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Nina Ecaterina Grigoraș	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Petronela Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Elena Gherasim	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Elena Mădălina Grecu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mirela Sorina Popescu	— judecător la Secția penală
Săndel Lucian Macavei	— judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii este constituit conform art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța este reprezentat de domnul judecător Mihail Stănescu-Sas, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de doamna procuror Diana Berlic.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare sesizarea formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța cu privire la următoarea problemă de drept:

„Interpretarea dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Codul muncii), raportat la art. 8 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat (Decretul nr. 167/1958), și a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 62/2011), ambele cu aplicarea art. 12 din Decretul nr. 167/1958, respectiv a art. 2.526 din Codul civil, urmând a statua dacă actul de control întocmit de Curtea de Conturi sau de alt organ cu atribuții de control, prin care s-a stabilit în sarcina angajatorului obligația de a acționa pentru recuperarea unui prejudiciu produs de un salariat (în baza art. 254 din Codul muncii) ori rezultat în urma plății către acesta a unor sume necuvenite (în baza art. 256 din Codul muncii), marchează sau nu, în funcție de data întocmirii, comunicării sau dobândirii caracterului executoriu, începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a salariatului.”

Magistratul-asistent prezintă referatul privind obiectul recursului în interesul legii, arătând că la dosar au fost depuse rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, precum și punctul de vedere formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Președintele completului de judecată, constatând că nu există chestiuni prealabile sau excepții, acordă cuvântul reprezentanților Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța și procurorului general, pentru susținerea recursului în interesul legii, respectiv pentru prezentarea punctului de vedere cu privire la acesta.

Reprezentantul autorului sesizării prezintă, pe scurt, obiectul sesizării și argumentele care au stat la baza formulării acesteia, punând concluzii pentru admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor legale în discuție, conform primei orientări jurisprudențiale, în sensul că actul de control întocmit de Curtea de Conturi sau de alt organ cu atribuții de control nu are relevanță în privința momentului de la care începe să curgă termenul de prescripție extinctivă a acțiunii pentru antrenarea răspunderii patrimoniale.

Doamna procuror pune concluzii pentru admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor legale vizate, în sensul propus de prima orientare jurisprudențială prezentată în sesizare, pentru argumentele expuse în punctul de vedere exprimat în scris și aflat la dosar.

Președintele completului de judecată declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Problema de drept care a generat practica neunitară. Orientările jurisprudențiale divergente

1. Prin Sesizarea nr. 7 din 13 februarie 2019, formulată potrivit Hotărârii nr. 4 din 7 februarie 2019 a Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța, Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită cu problema de drept referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul muncii*), raportat la art. 8 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, și a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ambele cu aplicarea art. 12 din Decretul nr. 167/1958, respectiv a art. 2.526 din Codul civil, urmând a statua dacă actul de control întocmit de Curtea de Conturi sau de alt organ cu atribuții de control, prin care s-a stabilit în sarcina angajatorului obligația de a acționa pentru recuperarea unui prejudiciu produs de un salariat (în baza art. 254 din Codul muncii) ori rezultat în urma plății către acesta a unor sume necuvenite (în baza art. 256 din Codul muncii), marchează sau nu, în funcție de data întocmirii, comunicării sau dobândirii caracterului executoriu, începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a salariatului.

2. În sesizarea Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța, analizându-se jurisprudența la nivel național, cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale sus-menționate, s-a arătat că există practică neunitară în ceea ce privește problema de drept ce face obiectul sesizării.

3. În acest sens s-a învederat că problematica sesizării poate fi clarificată în funcție de regimul juridic aplicabil înainte de și, respectiv, de la intrarea în vigoare a Legii nr. 62/2011 — 13 mai 2011.

4. Astfel, s-a arătat că, anterior datei de 13 mai 2011, producerea prejudiciului a fost guvernată de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, raportat la art. 8 din Decretul nr. 167/1958, cu aplicarea art. 12 din același decret. Aceste prevederi legale continuă să guverneze prejudiciile produse, respectiv cunoscute sau care trebuiau să fi fost cunoscute până la 13 mai 2011, care fac obiectul actelor de control întocmite, comunicate sau devenite executorii inclusiv după această dată.

5. Din perspectiva prevederilor aplicabile anterior datei de 13 mai 2011, prezintă interes data la care angajatorul a cunoscut sau trebuia să cunoască producerea pagubei și pe cel care răspunde de ea.

6. Începând cu data de 13 mai 2011, când a intrat în vigoare Legea nr. 62/2011, momentul nașterii dreptului la acțiunea în răspunderea patrimonială este prevăzut de art. 211 lit. c) din această lege, cu aplicarea art. 12 din Decretul nr. 167/1958 (anterior datei de 1 octombrie 2011), respectiv de art. 2.526 din Codul civil (începând de la 1 octombrie 2011). Din această perspectivă, începând cu data de 13 mai 2011, pentru stabilirea momentului de început al cursului termenului de prescripție extinctivă, prezintă interes data producerii pagubei.

7. În ipoteza prejudiciului propriu-zis (art. 254 din Codul muncii) se pune problema, sub imperiul art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, raportat la art. 8 din Decretul nr. 167/1958, dacă angajatorul, care prin ipoteză a cunoscut în mod obiectiv producerea pagubei și pe cel care răspunde de ea sau cel puțin trebuia să cunoască la un moment dat aceste aspecte, mai

poate fi considerat că le-a cunoscut abia la data comunicării actului de control ori la data la care acesta a devenit executoriu.

8. De asemenea, în ipoteza prejudiciului rezultat în urma plății voluntare efectuate de către angajator către salariat a unor sume de bani apreciate ca fiind necuvenite prin actul de control (art. 256 din Codul muncii), se pune problema, sub imperiul art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, raportat la art. 8 din Decretul nr. 167/1958, cu aplicarea art. 12 din același decret, dacă momentul obiectiv și cel subiectiv al cunoașterii pagubei și a celui care răspunde de ea ar putea fi legate de momentul întocmirii, comunicării sau dobândirii caracterului executoriu al actului de control, în condițiile în care efectuarea unei plăți voluntare de către angajator către un salariat presupune prin ipoteză cunoașterea de către cel dintâi a faptului plății și a celui în beneficiul căruia aceasta s-a făcut.

9. Se arată în sesizare că în ambele ipoteze se pune problema, sub imperiul art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011, cu aplicarea art. 12 din Decretul nr. 167/1958 (anterior datei de 1 octombrie 2011), respectiv a art. 2.526 din Codul civil (începând de la 1 octombrie 2011), dacă noțiunea de „pagubă”, despre care este vorba că s-a produs și/sau a fost cunoscută de angajator, ar putea căpăta, prin raportare la mențiunile actului de control, o altă semnificație decât o avea înainte de întocmirea acestuia, adică dacă „paguba” de după control poate fi altceva decât cea de dinaintea lui ori dacă se poate considera că este posibil ca „producerea pagubei” să nu poată fi considerată că există până la data întocmirii, comunicării sau dobândirii caracterului executoriu al actului de control. Sub acest aspect se invocă faptul că, în anumite împrejurări concrete, este posibil ca angajatorul și chiar toată lumea să nu fi avut reprezentarea caracterului nelegal al plății și că, astfel, paguba nici nu ar exista până la data la care acest caracter nelegal a fost dezvăluit prin actul de control.

10. Din perspectiva prevederilor legale aplicabile atât anterior datei de 13 mai 2011, cât și începând de la această dată, chestiunea de drept care face obiectul sesizării se reduce la a determina dacă, în situația unui prejudiciu produs printr-o faptă săvârșită de un salariat sau în urma primirii de către acesta a unor sume de bani necuvenite, actul de control marchează sau nu începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru angajarea răspunderii patrimoniale a salariatului.

11. Ipoteza avută în vedere logic, susținută probator prin hotărârile judecătorești atașate sesizării, este aceea a unei fapte săvârșite, respectiv a unor sume primite necuvenit, anterior întocmirii și, implicit, comunicării sau dobândirii caracterului executoriu al actului de control, întrucât ipoteza concomitenței celor două momente (săvârșirea faptei sau primirea sumei necuvenite, pe de o parte, și incidența actului de control, pe de altă parte) este pur teoretică și lipsită de interes practic, iar ipoteza unui prejudiciu produs după actul de control este absurdă.

12. Unele instanțe au apreciat că data la care păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea, potrivit art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, raportat la art. 8 din Decretul nr. 167/1958, cu aplicarea art. 12 din același decret, se stabilește prin raportare la elementele subiective și obiective care caracterizează cunoașterea producerii pagubei (data la care a luat cunoștință sau la care trebuia să ia cunoștință despre săvârșirea faptei ilicite, respectiv despre producerea urmărilor acesteia, precum și despre identitatea celui care răspunde de ea ori data efectuării fiecărei plăți necuvenite), iar data producerii pagubei, potrivit art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011, cu aplicarea art. 12 din Decretul nr. 167/1958 (anterior datei de 1 octombrie 2011), respectiv a art. 2.526 din Codul civil (începând de la 1 octombrie 2011), se stabilește prin raportare la elementele obiective care

o caracterizează (data săvârșirii faptei ilicite, respectiv a producerii urmărilor acesteia ori data fiecărei plăți necuvenite).

13. Dimpotrivă, alte instanțe au considerat că atât data la care păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea, potrivit art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, raportat la art. 8 din Decretul nr. 167/1958, cu aplicarea art. 12 din același decret, cât și data producerii pagubei, potrivit art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011, cu aplicarea art. 12 din Decretul nr. 167/1958 (anterior datei de 1 octombrie 2011), respectiv a art. 2.526 din Codul civil (începând de la 1 octombrie 2011), se stabilesc prin raportare la actul de control întocmit de Curtea de Conturi.

14. Prin urmare, autorul sesizării precizează că întreaga problematică este reductibilă la chestiunea relevanței actului de control, care, prin ipoteză, doar constată producerea unui prejudiciu, deci un fapt preexistent întocmirii lui, asupra stabilirii momentului de început al termenului de prescripție extinctivă al acțiunii pentru angajarea răspunderii patrimoniale a salariatului.

15. Din această perspectivă s-a arătat că s-au conturat două orientări jurisprudențiale: într-o primă orientare s-a reținut că actul de control nu are nicio relevanță în privința momentului în care începe să curgă termenul de prescripție extinctivă a acțiunii pentru antrenarea răspunderii patrimoniale; în cea de-a doua orientare s-a apreciat că actul de control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control marchează începutul acestui termen.

II. Opinia autorului sesizării

16. Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța, autorul sesizării, nu a formulat un punct de vedere și nici nu și-a exprimat opinia cu privire la problema de drept ce face obiectul recursului în interesul legii.

III. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

17. Prin Adresa nr. 422/C/635/III-5/2019 din 25 aprilie 2019, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și-a exprimat punctul de vedere, ce corespunde primei opinii jurisprudențiale cu privire la problema de drept ce face obiectul recursului în interesul legii, în sensul că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, raportat la art. 8 și art. 12 din Decretul nr. 168/1957, pentru prejudiciile produse anterior datei de 13 mai 2011 și plățile nedatorate efectuate anterior acestei date, actul de control întocmit de Curtea de Conturi sau de un alt organ cu atribuții de control, prin care s-a stabilit în sarcina angajatorului obligația de a acționa pentru recuperarea unui prejudiciu produs de un salariat ori rezultat în urma plății către acesta a unor sume necuvenite, nu marchează (invariabil) începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru angajarea răspunderii patrimoniale a salariatului.

În interpretarea art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011 privind dialogul social, pentru prejudiciile produse și plățile nedatorate efectuate, ulterior datei de 13 mai 2011, actul de control întocmit de Curtea de Conturi sau de alt organ cu atribuții de control, prin care s-a stabilit în sarcina angajatorului obligația de a acționa pentru recuperarea unui prejudiciu produs de un salariat ori rezultat în urma plății către acesta a unor sume necuvenite, nu marchează începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a salariatului.”

IV. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

18. În jurisprudența instanței supreme, în legătură cu aplicarea dispozițiilor art. 8 din Decretul nr. 167/1958, au fost identificate deciziile nr. 1.705 din 31 octombrie 2017 a Secției I civile, nr. 2.244 din 13 iunie 2014 și nr. 1.231 din 20 septembrie 2017 ale Secției a II-a civile.

19. Astfel, prin Decizia nr. 1.705 din 31 octombrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a reținut că, potrivit art. 8 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, legiuitorul leagă începerea prescripției dreptului la acțiunea în răspundere civilă delictuală de cunoașterea pagubei, deci a existenței acesteia, iar nu de cunoașterea cuantumului prejudiciului, a întinderii acestuia, iar prin Decizia nr. 1.231 din 20 septembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a statuat că prescripția dreptului la acțiune în repararea pagubei pricinuite prin fapta ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea.

20. De asemenea, prin Decizia nr. 2.244 din 13 iunie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a reținut că: „Termenul de prescripție în cazul unei acțiuni întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză începe să curgă, în condițiile art. 8 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958 (art. 2.528 din Codul civil), de la momentul la care cel al cărui patrimoniu s-a micșorat a cunoscut sau trebuia să cunoască atât faptul mării altui patrimoniu, cât și pe cel care a beneficiat de această mărire.”

V. Jurisprudența Curții Constituționale

21. Prin Decizia nr. 846 din 14 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. (1) și art. 268 alin. (1) lit. c) prima teză din Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 2 aprilie 2018, instanța de contencios constituțional a statuat că:

„(...) reglementarea supusă controlului de constituționalitate, prin care se instituie un termen de prescripție de 3 ani în materia conflictelor de muncă având ca obiect plata drepturilor salariale neacordate, are ca justificare asigurarea securității și stabilității raporturilor juridice și necesitatea soluționării într-un termen rezonabil a conflictului de muncă izvorât din neplata acestor drepturi, în interesul legitim al fiecăreia dintre părțile litigante. Prin prescripție se stinge doar dreptul la acțiune în sens material, deci posibilitatea titularului dreptului de creanță de a obține, pe cale silită, îndeplinirea obligației subiectului pasiv. Așadar, prescripția nu stinge dreptul subiectiv în substanța lui, drept care continuă să subziste, și nici obligația corelativă, care va putea fi executată de bunăvoie. De asemenea, (...) în această materie sunt aplicabile dispozițiile Codului civil referitoare la suspendarea sau întreruperea curgerii termenului de prescripție.

(...) dispozițiile de lege criticate instituie un termen de prescripție de 3 ani pentru acțiunile privind soluționarea unui conflict de muncă având ca obiect plata unor drepturi salariale neacordate, ceea ce constituie o sancțiune a pasivității în apărarea dreptului subiectiv.”

VI. Rapoartele întocmite asupra recursului în interesul legii

22. Punctele de vedere ale judecătorilor-raportori asupra problemei de drept supuse dezlegării au fost diferite, motiv pentru care în cauză au fost întocmite două rapoarte.

23. Soluția propusă prin unul dintre rapoarte (ce corespunde celei de-a doua orientări jurisprudențiale) a fost de admitere a recursului în interesul legii și pronunțării unei decizii în sensul că:

— în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, raportat la art. 8 și 12 din Decretul nr. 167/1958, respectiv a art. 2.526 din Codul civil, actul de control întocmit de Curtea de Conturi sau de alt organ cu atribuții de control, prin care s-a stabilit în sarcina angajatorului obligația de a acționa pentru recuperarea unui prejudiciu produs de un salariat în baza art. 256 din Codul muncii, poate marca, în funcție de data comunicării, începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a salariatului;

— în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011, raportat la art. 8 din Decretul

nr. 167/1958 și cu aplicarea art. 12 din același decret, respectiv art. 2.526 din Codul civil, actul de control întocmit de Curtea de Conturi sau de alt organ cu atribuții de control, prin care s-a stabilit în sarcina angajatorului obligația de a acționa pentru recuperarea unui prejudiciu produs de un salariat ori rezultat în urma plății către acesta a unor sume necuvenite (art. 256 din Codul muncii), nu poate marca începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a salariatului.

24. Soluția propusă prin celălalt raport întocmit în cauză (ce corespunde primei orientări jurisprudențiale) a fost de admitere a recursului în interesul legii și pronunțare a unei decizii în sensul că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, raportat la art. 8 și 12 din Decretul nr. 167/1958, și a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011, respectiv a art. 2.526 din Codul civil, actul de control efectuat de Curtea de Conturi sau de un alt organ cu atribuții de control, prin care s-a stabilit în sarcina angajatorului obligația de a acționa pentru recuperarea unui prejudiciu produs de un salariat ori rezultat în urma plății către acesta a unei sume de bani necuvenite, nu marchează începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru angajarea răspunderii patrimoniale a salariatului.

VII. Înalta Curte de Casație și Justiție

25. Examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, rapoartele întocmite în cauză de judecătorii-raportori, precum și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, se constată următoarele:

26. Potrivit art. 515 din Codul de procedură civilă, „recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept ce formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii”.

27. Verificarea regularității investiției Înaltei Curți de Casație și Justiție impune analiza condițiilor de admisibilitate a recursului în interesul legii, în conformitate cu dispozițiile art. 515 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 514 din același cod, referitoare la obiectul recursului și la titularul dreptului de sesizare.

28. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate prin prisma dispozițiilor legale enunțate implică, așadar, mai multe aspecte:

29. Astfel, în ceea ce privește cerința ca problema de drept care formează obiectul sesizării să fi fost soluționată în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că este îndeplinită în cauză, având în vedere jurisprudența anexată sesizării, ilustrată prin hotărâri judecătorești definitive, din care rezultă că practica neunitară se identifică la nivelul mai multor curți de apel din țară.

30. Sub aspectul obiectului recursului în interesul legii, în sensul că acesta trebuie să se circumscrie dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, respectiv să privească probleme de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești, întrucât finalitatea acestei instituții juridice o constituie asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii, această condiție se constată a fi îndeplinită, de asemenea.

31. În ceea ce privește cerința sub aspectul titularului dreptului de a formula recursul în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că autorul sesizării, Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța, se regăsește printre titularii dreptului de sesizare prevăzuți de art. 514 din Codul de procedură civilă.

32. Din perspectiva îndeplinirii condițiilor legale prevăzute de dispozițiile enunțate și față de multitudinea de hotărâri judecătorești definitive, invocate în sesizarea de recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, într-adevăr, problema de drept ce constituie obiect al recursului

în interesul legii a fost soluționată diferit de instanțele de judecată, existând la nivelul instanțelor practică judiciară neunitară în acest sens.

33. Din cuprinsul actului de sesizare, din modul de prezentare a problemei de drept, pentru care s-a făcut dovada unei rezolvări neunitare prin hotărârile judecătorești anexate, rezultă că, în esență, ceea ce se supune analizei prin recursul în interesul legii constă în a se stabili dacă actul de control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control marchează sau nu momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție extinctivă în acțiunile inițiate de angajatori pentru recuperarea prejudiciului cauzat de salariați.

34. Din această perspectivă se impun a fi evidențiate și examinate câteva aspecte legate de instituția prescripției extinctive, de răspunderea patrimonială a salariatului și de natura juridică a actului de control al Curții de Conturi.

35. De asemenea, în analiza problemei de drept ce face obiectul recursului în interesul legii se vor avea în vedere două perioade, și anume: perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 62/2011 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 10 mai 2011, intrată în vigoare la 13 mai 2011), când termenul de prescripție de 3 ani pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator era reglementat prin dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, care prevedeau, ca moment de început al cursului prescripției extinctive, data nașterii dreptului la acțiune și, respectiv, perioada de după adoptarea Legii nr. 62/2011 (după 13 mai 2011), în care, potrivit art. 211 lit. c) din această lege, momentul de început al curgerii termenului de prescripție în acțiunile de acest gen este legat de data producerii pagubei.

36. Prin urmare, problema de drept supusă dezlegării prin recursul în interesul legii formulat urmează a fi analizată din perspectiva dispozițiilor legale existente anterior datei de 13 mai 2011 (care reprezintă, așa cum s-a arătat deja, data intrării în vigoare a Legii nr. 62/2011) și, respectiv, ulterioare acestei date.

37. În ceea ce privește perioada anterioară datei de 13 mai 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că dispozițiile incidente în materie sunt prevăzute de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, potrivit cărora „cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator”.

38. De altfel, alin. (2) al textului legal enunțat prevede că „în toate situațiile, altele decât cele prevăzute la alin. (1), termenul este de 3 ani de la data nașterii dreptului”.

39. Din perspectiva acestor dispoziții expresive și imperative ce vizează termenul de prescripție de 3 ani, calculat „de la data nașterii dreptului la acțiune”, se impune a se stabili care este momentul nașterii dreptului la acțiune de la care începe să curgă termenul de prescripție de 3 ani pentru acțiunea de obligare a salariatului/angajatului la repararea prejudiciului.

40. În acest sens este de observat că formularea art. 268 alin. (1) din Codul muncii este similară cu cea cuprinsă în art. 7 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, care prevede că „prescripția începe să curgă de la data când se naște dreptul la acțiune”.

41. De asemenea, se impun a fi reținute și dispozițiile art. 8 din Decretul nr. 167/1958, potrivit cărora „prescripția dreptului la acțiune în repararea pagubei pricinuite prin fapta ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba cât și pe cel care răspunde de ea”.

42. În același sens se constată că aceste dispoziții sunt cuprinse și în art. 2.528 din Codul civil, care reglementează „Dreptul la acțiunea în repararea pagubei cauzate printr-o faptă ilicită”, prevăzându-se că: „(1) Prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită

începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea. (2) Dispozițiile alin. (1) se aplică, în mod corespunzător, și în cazul acțiunii în restituire întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză, plata nedatorată sau gestiunea de afaceri”, aplicabil prescripțiilor începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 134/2010*).

43. Din perspectiva dispozițiilor legale enunțate se constată că în alin. (2) din ambele reglementări (art. 2.528 din Codul civil și art. 8 din Decretul nr. 167/1958) se prevede că dispozițiile alin. (1) se aplică, în mod corespunzător, și în cazul faptei juridice licite, respectiv acțiunii în restituire întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză, plății nedatorate sau gestiunii de afaceri, dispoziții ce au relevanță și în analiza problemei de drept, obiect al recursului în interesul legii, din perspectiva dispozițiilor art. 256 alin. (1) din Codul muncii, care obligă la restituirea sumei datorate încasate de salariat.

44. Astfel, termenul de prescripție în cazul unei acțiuni întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză începe să curgă, în condițiile art. 8 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958 (art. 2.528 din Codul civil), de la momentul la care cel al cărui patrimoniu s-a micșorat a cunoscut sau trebuia să cunoască atât faptul mării altui patrimoniu, cât și pe cel care a beneficiat de această mărire.

45. În ceea ce privește obligația instituită prin art. 256 din Codul muncii de restituire a unei plăți nedatorate, ce vizează un fapt juridic licit ce exclude ideea de culpă, termenul de 3 ani începe să curgă de la momentul efectuării plății, când angajatorul trebuia să cunoască împrejurarea că a făcut o plată nedatorată, neputându-se susține că ulterior plății au apărut elemente care au determinat caracterul nedatorat al acesteia, precum raportul Curții de Conturi sau raportul altui organ cu atribuții de control.

46. Așadar, indiferent de constatările unor organe de control cu privire la caracterul datorat sau nedatorat al drepturilor salariale achitate de angajator, acesta trebuia în momentul plății să cunoască dacă plata bănească către angajați era în concordanță cu dispozițiile care reglementau plata salariilor, dată la care evident angajatorul cunoștea identitatea angajaților cărora le-a acordat drepturi bănești.

47. În ceea ce privește dispozițiile art. 254 alin. (1) din Codul muncii, care prevăd că „salariații răspund patrimonial în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale pentru pagubele produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor”, termenul de 3 ani de prescripție extinctivă a dreptului angajatorului de a solicita obligarea salariatului la repararea prejudiciului cauzat se calculează de la data la care angajatorul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea.

48. În acest sens, începutul cursului prescripției extinctive este marcat de două momente, și anume: un moment subiectiv, cel al cunoașterii tuturor elementelor cerute de lege, și un moment obiectiv, acela la care angajatorul trebuia să cunoască paguba și pe cel care răspunde de ea.

49. Stabilirea momentului obiectiv de la care începe să curgă prescripția se întemeiază pe ideea culpei prezumate a celui păgubit de a nu fi depus toate diligențele necesare pentru descoperirea pagubei și recuperarea acesteia.

50. Față de cele expuse, cum problema de drept supusă analizei se raportează la actul de control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control care poate marca sau nu începutul termenului de prescripție extinctivă, sunt necesare câteva precizări legate de atribuțiile și actele Curții de Conturi, din perspectiva dispozițiilor art. 1 și 21 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 94/1992*),

conform cărora: „Curtea de Conturi exercită funcția de control asupra modului de formare, consolidare și de întrebuințare a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public, furnizând Parlamentului și unităților administrativ-teritoriale rapoarte privind utilizarea și administrarea acestora în conformitate cu principiile legalității, regularității, economicității, eficienței și eficacității” (art. 21).

51. Art. 1 alin. (2) din Legea nr. 94/1992 prevede că: „Funcția de control a Curții de Conturi se realizează prin proceduri de audit public extern prevăzute în standardele proprii de audit, elaborate în conformitate cu standardele de audit internaționale general acceptate.”

52. De asemenea, controlul Curții de Conturi nu se efectuează în orice situație, ci conform prevederilor primului paragraf al pct. 42 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea activităților specifice Curții de Conturi, precum și valorificarea actelor rezultate din aceste activități, aprobat prin Hotărârea Curții de Conturi nr. 155/2014, care prevăd că: „Activitatea de control se desfășoară conform programului anual de activitate aprobat de plenul Curții de Conturi și a tematicilor specifice elaborate de structurile de specialitate pe categorii de persoane juridice, pe domenii sau pe sectoare de activitate, în conformitate cu atribuțiile și competențele stabilite instituției prin lege.”

53. Or, din perspectiva celor expuse, în condițiile în care nu există certitudinea datei unui posibil control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control, entitatea publică nu poate sta în pasivitate, așteptând verificarea ulterioară a resurselor bugetare prin actul de control, ci trebuie să depună toate diligențele pentru depistarea existenței unor eventuale pagube cauzate de salariați în privința acelor resurse.

54. Cum stabilirea momentului obiectiv de la care începe să curgă termenul de prescripție extinctivă, așa cum s-a arătat deja, se întemeiază pe ideea culpei prezumate a celui păgubit de a nu fi depus toate diligențele necesare pentru descoperirea pagubei și recuperarea acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că, sub aspectul curgerii prescripției extinctive, nu are relevanță constatarea făcută și adusă la cunoștință de organul de control al Curții de Conturi sau de un alt organ cu atribuții de control, care este un terț față de raporturile de muncă ce s-au derulat între angajator și angajat și ale cărui observații nu dau naștere unui drept substanțial, de care să se prevaleze angajatorul, ci derivă din interpretarea conduitei acestuia, prin raportare la obligațiile stabilite în sarcina sa în materie de salarizare și gestionare a resurselor bugetare, în condițiile în care, de fapt, organul de control, dacă apreciază că nu au fost respectate dispozițiile legale, procedează la un control de legalitate.

55. Or, controlul efectuat de Curtea de Conturi sau de un alt organ cu atribuții de control constată doar abaterile sau neregularitățile cu privire la aplicarea legii, ce au generat paguba, în baza datelor puse la dispoziția (Curții de Conturi sau a unui alt organ cu atribuții de control) de către instituția supusă controlului.

56. Așa cum rezultă din art. 21 din Legea nr. 94/1992, Curtea de Conturi efectuează o verificare a resurselor financiare ale entității controlate, având atribuția, așa cum s-a arătat deja, de a constata încălcări ale principiilor legale cu ocazia gestionării respectivelor resurse.

57. Paguba constatată, preexistentă raportului Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control, trebuia să fie cunoscută independent de constatările organului de control, cu atât mai mult cu cât raportul a fost efectuat în baza actelor aflate în posesia entității controlate.

58. Prin urmare, paguba este rezultatul exclusiv al propriei culpe cu privire la modalitatea de gestionare a resurselor financiare ale entității controlate, care, potrivit legii, trebuia să declanșeze mecanisme interne în ceea ce privește controlul de

gestiune financiară, precum controlul de legalitate, controlul financiar preventiv, controlul financiar intern sau auditul.

59. Constatările Curții de Conturi sau ale unui alt organ cu atribuții de control, precum și măsurile dispuse în sarcina entității controlate sunt obligatorii exclusiv pentru aceasta din urmă, în condițiile în care raportul de control constată doar producerea pagubei, fără să constituie, prin el însuși, izvor al creanței.

60. Izvorul obligației debitorului nu îl reprezintă actul de control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control, ci actul sau faptul juridic ce a generat paguba invocată.

61. Cum prescripția extinctivă se raportează la dreptul de recuperare a pagubei și la faptul sau actul generator al acestui drept, rezultă că invocarea actului de control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control este irelevantă, cu atât mai mult cu cât nu există nicio dispoziție legală care să dispună explicit că acesta reprezintă punctul de plecare al cursului prescripției extinctive.

62. De altfel, actul de control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control nu poate reprezenta nici măcar un act de întrerupere a cursului prescripției extinctive, câtă vreme dispozițiile art. 16 din Decretul nr. 167/1958 prevăd expres și imperativ că: „Prescripția se întrerupe: a) prin recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția; b) prin introducerea unei cereri de chemare în judecată ori de arbitraj, chiar dacă cererea a fost introdusă la o instanță judecătorească, ori la un organ de arbitraj, necompetent; c) printr-un act începător de executare. Prescripția nu este întreruptă, dacă s-a pronunțat încetarea procesului, dacă cererea de chemare în judecată sau executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat, ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la ea.”

63. Cum actul de control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control nu se încadrează în cele trei cazuri expres reglementate de lege, acesta nu poate marca începutul unui (nou) termen de prescripție.

64. Din această perspectivă, a susține că momentul curgerii termenului de prescripție este cel al datei la care a fost emis actul de control de către Curtea de Conturi sau de un alt organ cu atribuții de control ar însemna a se lăsa lipsită de eficiență însăși instituția prescripției, care sancționează pasivitatea în exercițiul dreptului subiectiv, o pasivitate care nu poate fi justificată de entitatea controlată pe necunoașterea și neaplicarea dispozițiilor legale.

65. De asemenea, a considera că începutul cursului prescripției extinctive este condiționat de existența unui control financiar în materia acordării de drepturi derivate din raportul de muncă ar însemna a condiționa acest moment al prescripției extinctive de un eveniment viitor și incert/nisigur.

66. Din perspectiva celor expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că, în ceea ce privește etapa anterioară datei de 13 mai 2011, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, raportat la art. 8 și 12 din Decretul nr. 167/1958, pentru prejudiciile produse anterior datei de 13 mai 2011 și plățile nedatorate efectuate anterior acestei date, actul de control efectuat de Curtea de Conturi sau de un alt organ cu atribuții de control, prin care s-a stabilit în sarcina angajatorului obligația de a acționa pentru recuperarea unui prejudiciu rezultat în urma plății către acesta a unei sume de bani necuvenite, nu marchează începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru angajarea răspunderii patrimoniale.

67. **Pentru perioada ulterioară datei de 13 mai 2011, data intrării în vigoare a Legii nr. 62/2011**, dispozițiile art. 211 lit. c) din acest act normativ prevăd data producerii pagubei ca fiind momentul nașterii dreptului la acțiunea în răspunderea patrimonială.

68. Astfel, art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011 prevede că „Cererile pot fi formulate de cei ale căror drepturi au fost încălcate după cum urmează: (...) c) plata despăgubirilor pentru pagubele cauzate și restituirea unor sume care au format obiectul unor plăți nedatorate pot fi cerute în termen de 3 ani de la data producerii pagubei”.

69. Aceste dispoziții legale exprese sunt în măsură să înlăture orice dubiu cu privire la momentul nașterii dreptului la acțiunea în răspundere patrimonială sau în restituirea unei plăți nedatorate, în condițiile în care momentul începerii cursului prescripției extinctive este unul singur, bine determinat, respectiv „data producerii pagubei”.

70. Chiar în condițiile în care Legea nr. 62/2011 nu a abrogat dispozițiile art. 268 alin. 1 lit. c) din Codul muncii, prevalența art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011 față de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii este determinată de principiul de drept *specialia generalibus derogant*, dat fiind faptul că Legea nr. 62/2011 este legea specială în materia conflictelor de muncă dintre partenerii de dialog social.

71. De asemenea, prevalența Legii nr. 62/2011 este dată și de faptul că prin dispozițiile art. 211 din acest act normativ este asigurată într-o mai mare măsură protecția socială a salariaților, prevăzută și garantată de art. 6 din Codul muncii.

72. Cum Legea nr. 62/2011 reglementează termenele de prescripție în cazul conflictelor individuale de muncă, aplicându-se cu prioritate față de dispozițiile art. 268 alin. (1) din Codul muncii, nu prezintă relevanță juridică data întocmirii raportului de control de către Curtea de Conturi sau de către un alt organ cu atribuții de control, prin care s-a constatat caracterul nelegal al unor plăți sau existența unor prejudicii produse de salariat, sau data emiterii ori comunicării actului de control, întrucât acestea reprezintă momentele în care s-a constatat existența prejudiciului, iar nu momentul în care prejudiciul/paguba s-a produs, acesta fiind anterior constatării lui.

73. Din perspectiva celor expuse, rezultă că actul de control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control nu marchează începutul curgerii termenului de prescripție pentru acțiunea de recuperare a prejudiciului, întrucât singurul moment al începerii cursului prescripției, după intrarea în vigoare a Legii nr. 62/2011 (13 mai 2011), este cel al producerii efective a pagubei.

74. Prin urmare, modul de calcul al termenului de prescripție pentru acțiunea în răspundere patrimonială îndreptată împotriva salariatului, în condițiile prevăzute de art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011, este unul de excepție în situația conflictelor de muncă având ca obiect plata de despăgubiri, și anume prin raportare la data producerii pagubei, derogatorie de la dreptul comun care se referă la data „când titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea lui” (art. 2.523 din Codul civil), respectiv aceea când „păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde pentru ea” (art. 2.528 din Codul civil).

75. Constatările rezultate din activitatea de control a Curții de Conturi sau a unui alt organ cu atribuții de control pot fi, eventual, valorificate ca mijloace de probă în litigiul având ca obiect atragerea răspunderii patrimoniale a salariatului, răspundere ce are ca unic temei raportul de muncă dintre salariat și angajator.

76. Față de cele expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că, pentru prejudiciile produse și plățile nedatorate efectuate ulterior datei de 13 mai 2011, actul de control întocmit de Curtea de Conturi sau de un alt organ cu atribuții de control, prin care s-a stabilit în sarcina angajatorului obligația de a acționa pentru recuperarea unui prejudiciu produs de un salariat ori rezultat în urma plății către acesta a unor sume necuvenite, nu marchează începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a salariatului.

77. Din perspectiva considerentelor expuse, în temeiul art. 517 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cu referire la art. 514 din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și, în consecință, stabilește că: În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 8 și 12 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicată, și a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv a art. 2.526 din Codul civil, actul de control efectuat de Curtea de Conturi sau de un alt organ cu atribuții de control, prin care s-a stabilit în sarcina angajatorului obligația de a acționa pentru recuperarea unui prejudiciu produs de un salariat ori rezultat în urma plății către acesta a unei sume de bani necuvenite, nu marchează începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru angajarea răspunderii patrimoniale a salariatului.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 3 iunie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

**ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE
DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI**

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN**pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare
în Domeniul Energiei nr. 123/2017 privind aprobarea contribuției pentru cogenerarea
de înaltă eficiență și a unor prevederi privind modul de facturare a acesteia**

Având în vedere prevederile art. 72 alin. (1) și art. 76 alin. (2) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 12 alin. (21) din Hotărârea Guvernului nr. 1.215/2009 privind stabilirea criteriilor și a condițiilor necesare implementării schemei de sprijin pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență pe baza cererii de energie termică utilă, cu modificările și completările ulterioare, ale Metodologiei de determinare și monitorizare a contribuției pentru cogenerarea de înaltă eficiență, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 117/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) și alin. (5) și ale art. 9 alin. (1) lit. x) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 123/2017 privind aprobarea contribuției pentru cogenerarea de înaltă eficiență și a unor prevederi privind modul de facturare a acesteia, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1023 din 22 decembrie 2017, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **Articolul 1 va avea următorul cuprins:**

„Art. 1. — Se aprobă contribuția pentru cogenerarea de înaltă eficiență la valoarea de 0,01487 lei/kWh, exclusiv TVA.”

Art. II. — Operatorii economici din sectorul energiei electrice duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Direcțiile de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 noiembrie 2019.

p. Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Zoltan Nagy-Bege

București, 23 octombrie 2019.

Nr. 198.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

